

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Modi LX Sacrae Orationis variè Formandæ

Kojałowicz, Kazimierz Wijuk

Antverpiae, 1668

Modus Vigesimus Secundus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69292)

Idem corrumpit. Magnificat, occinitur, ubi Deus
& DEFICATIO intercedit: & quidem Magnificat
anima, non lingua, non labium. In spiritu enim
& veritate, adoratur Dominus, cui perpetua ac in-
desinens laus debetur in sæcula,

MODUS VIGESIMVS SECUNDVS.

PRæfixæ themati propositione, totum aut ferè
totum Evangelium ad illam propositionem
revocatur, quæ & si secundum se videatur singula-
ris: totius tamen Evangelii doctrinas comprehen-
dat E. G.

Dominica 5. à Pentecost. Matth. 5. dicturus su-
pra illa verba. *Nisi abundaverit iustitia vestra, plus
quam scribarum, aut Phariseorum &c.* posset pro-
ponere, inquisitum se; quænam sit hæc abundan-
tia, à nobis per Christum requisita, & responderet
ex Evangelio 1. Esse illam, quæ non ad sola facta,
sed & ad cognitionum custodiam, se extendit. Nam
ait Dominus, *dictum est antiquis non occides &c.* Ego
autem dico vobis quia omnis qui irascitur fratri suo,
reus erit iudicio 2. Esse illam, quæ se extendat, ad
Custodiam verborum. *Qui dixerit fratri suo
Raca &c.* 3. Esse illam, quæ se extendit ad ope-
ra liberalia, per quæ læsi lædentes prævenimus, quia
dicitur: Si frater habet aliquid adversum te, relin-

que

MODUS VIGESIM. SECVNDVS. n3

que ibi munus tuum ante altare, & atque hac ratione totum Evangelium, sub dicta propositione, explicaretur.

P R A X I S.

In Festo S. Mariæ Magdalenæ.

Remittuntur tibi peccata tua Luc. 7.

Accessus & propositio, Nemo est nostrum, dubio procul, qui non cum magna animi delectatione, fortunatam hanc servatoris sententiam, Magdalenæ gratuletur. *Remittuntur tibi peccata tua*, & nemo est, qui non sibi similem optet. Eveniet omninò cuilibet, cui vera pænitentia, obvenierit. Ne igitur nos fraudemus die bono, & spe optima, inquiramus hoc sermone, quid sit verè pænitere; & hoc, exemplo Magdalenæ perdiscamus.

Confirmatio debet constare sparsis in Evangelio exemplis. Pænitentis Magdalenæ.

Quid itaque est verè pænitere. Ideò primò verè Pænitere, est mox atque à Deo te vocari sentis, ad eum, à peccatis converti. *Hodie si vocem ejus audieritis nolite obdurare corda vestra.* Monet Psal. 94. Christus de sepulchro mane diluculo, ita peccator de peccati tumulo. Procul in faustum cras, procul dilationes. Ita egisse, D. Magdalenam, notant illa verba Evangelii. *Et ecce mulier, quæ erat in civitate peccatrix, ut cognovit quod accubisset, attulit alabastrum unguenti.* Non distulit nec præten-

H

dit

dit occasionis incommoditates, sed ut cognovit de Christo, confestim se ad illum placandum propripuit. Heu quã facilè hic decipimur: paululũ inquit sapiens Prov. 6. 10. *dormies, paululũ dormitabis, paululũ conseres manũ, ut dormias, & veniet quasi viator egestas.* Hinc de latrone quoq; in cruce converso D. Cyril. apud Garc. dil. xcvi. 13. *Rogo te, in finem vitæ protrahis pænitentiam ad exemplum latronis? Falleris frater. Nam latro non in fine, sed in principio est conversus, nam tunc venit, cum vocatus fuit,*

Quid rursus est verè Pænitere? Respondeo, verè pænitere, est ita peccatum detestari, ut omnia impedimenta conversionis, & omnes respectus ab eo avocantes, ex nunc damnentur, & pervincantur. Id item apparet, in Exemplo Magdalenz, de qua D. Greg. hom. 33. *Super convivantes ingressa est, non iussa venit, inter epulas, non erubescit.* Quis dubitet obstitisse illi fervori conversionis, verècundiam muliebrem, malorum amicorum occurrentia blandimenta, voluptatum & carnis pavores, hominum ostentationes ac irrisiones, pænitentiaz agendæ rigorem. Vicit hæc omnia Magdalena, & pænitentibus verè prælusit, ut omnia discant præ DEO contemnere: opes, amicitias, voluptates, humana iudicia, ipsiusq; vitæ pericula: generoso illo & Christiano animo, cujus etiam exemplum pulcherrimum proponit nobis D. Nazian. infamatoria prima in Julianum, in nonnullis Christianis; qui donativum à Juliano accipientes, thus adoleverant: ignari fraudis, qua illud, in ignem injicere iussi. Hi deinde à domesticis moniti, cum dolum advertissent, primum attoniti, mox zelo candescen-

MODUS VIGESIMUS SECVND. 115

descendentes, ac per forum discurrentes, clamabant. *Christiani, Christiani animo sumus, Audiat omnis homo & præ omnibus, Deus cui vivimus & morituri sumus. Imperator nobis imposuit, cuius auro sumus vulnerati. Emendabimus Imperatorem, sanguine expurgabimus. Mox ad Imperatorem conversi. Non dona Imperator accepimus, sed morti sumus adjudicati: non honoris causa sumus vocati, sed planè ignominia donati. Gratiam tuis concede militibus Christo consignatis, cuius solius subsumus imperio. Pro igne ignem retribue, pro cinere illo, in cinerem nos redigito, manus quas male porreximus detruncato, nec non pedes quibus perversè cucurrimus. Alios auro tuo honora, quos accepisse non pæniteat, nobis satis est Christus. O generosa Pectora! O paucis cognitam pænitentiam! Hoc demum est pænitere, omnia præ DEO contemnere*

Quid tamen insuper est verè pænitere? Respondeo verè pænitere, est post animum sincerè ad Deum conversum, post omnia pænitentiae impedimenta sublata, post omnes respectus humanos contemptos, post lacrymarum maria effusa, se indignum gratiâ DEI judicare. Egregiè: Salvianus describens pænitentiam Davidis lib. 2. de guber. *Agnoscit reus culpam, humiliatur, compungitur, confitetur, luget, pænitet, gemmas regias abdicat, crepantia auro textili indumenta deponit, purpura exuitur, diademate ex honoratur, cultu & corde mutatur, totum Regem cum ornatu suo abjicit. Quid inde? quis animus, quæ confidentia virtutis Davidi? Clamat sapius ac præsertim Psalm 50. Averte faciem tuam à peccatis meis. Tibi soli peccavi.*

H 2 Pecta-

Peccatum meum contra me est semper, & alibi multoties. Sic pænitere, est verè pænitere, sic pænitisse hodie censenda D. Magdalena, quæ post tantam insignem conversionem, in qua juxta D. Greg. in Luc. 7. Quot in se habuit oblectamenta, tot de se, venit holocausta; indignam tamen se gratia & aspectu Domini sui judicavit, ideoque stans retrò secus pedes ejus, Lacrymis cæpit rigare pedes ejus. O Magdalis? O peccatrix piissima? Quid ita parum audes? Nunquid adhuc ignoras, quem placas? Hic est, Pater ille amantissimus, qui filio ad se converso, pectus, non pedes obtulit, hic servator, ille benignissimus, in cujus pectore Joannes, hoc est gratia, quam tu per remissionem peccatorum es affecta, recumbit. Cede nobis peccatoribus pedes, tibi pectus, tibi vultus, tibi labia dilecti patens. Frustra cadunt verba, & pedes petit, & à retro tantquam indigna petit. Ubi sunt illi impudentes, ubi illi pænitentes? qui nihil obstare, quò minus ipsi Deo assistant, aut affideant, dum modo leviter pectus tangant, dum os aperiant, existimant. Non est hæc, non est, verè pænitentia. Vera pænitentia semper humilis est, semperque locum illum querit, in quo Magdalena peccatrix, meliori sorte, quam olim, Ruth ad pedes Booz, mulier virtutis apparuit.

Quid denique est verè pænitere? Respondeo. Pænitentiam inchoatam constanter retinere, & peccata quorum etiam venia certa est, continè plangere. Ita egit Magdalena de qua ipse servator. Osculum mihi non dedisti, hac autem non cessavi osculari pedes meos, inter lacrymas scilicet, & con-

tinuo

tinuos planctus. Unde, & à Christi resurrectione rigidissimam pænitentis vitam, in Eremo ad mortem egit: quamvis ter in singulos dies, Angeliscantibus recrearetur. Placet inventio pictorum, quâ passim, D. Petro gallum occinentem appingunt, & Magdalenam non aliter, quam ad pedes Christi crucifixi, aut inter pænitentiae insignia, cilicia, disciplinas statuunt. Monemur inde, ut si quis cum Petro, Christum aliquando negavit, semper ab inde, gallum, admissum crimen exprobrantem obaudiat: & quanquam claves regni cælorum, in manibus collocatæ videantur, lacrymas tamen fundere continuas non desinat. Monemur pariter, ut si quis cum Magdalena deliquit, à pedibus Christi nunquam recedat, pænitentiam nunquam deserat. Sed illud Psal. 6. gembundus iteret. *Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum, lacrymis, stratum meum rigabo.* Hebr. legunt. *Fatigatus sum gemendo, & suspirando totas noctes: lacrymis meis stratum meum immergam seu natarefaciam.* Propriè, *putrefaciam, dissolvam.* Super quæ D. Chrysoft. Homilia 32. in Epist. ad Hæbr. *Quod una die, admissum fuerat peccatum, post tot annos, post tot generationes, tanquam quod recens accidisset, deflebat.* Sic pænitere, est verè pænitere. Sic Magdalena pænituit. Sic pænitere debent, qui remissionem peccatorum expectant. Cæterum inquit Bernar. Ser. 3. in Cant. *Si dixerit mihi IESUS: Remittuntur tibi peccata tua, nisi ego peccare desiero, quid proderit?* imò ut addit idem. *Erit sine dubio, recidenti quam cadenti pejus.*